

Hồi 5

Mặt Thật Của Vương Đại Nương

Thông hiểu sao câu hỏi của Vương đại nương làm cho Thư Hương cảm thấy nhột nhạt.

Nàng mang máng nghĩ rằng bà ta đã nhìn thấy thấu ruột gan mình.

Cũng có thể do “có tật giật mình”, cũng có thể do ánh mắt của Vương đại nương quá sắc làm cho nàng nghĩ như thế.

Nàng ngượng ngập, nhưng rồi nàng cũng trả lời xuôi:

- Không quen, nhưng có ý muốn gặp, nghe đâu họ toàn là những nhân vật lớn.

Vương đại nương cười hắc hắc, lúc nào bà ta ra tiếng thì y như là trăm lần như một, Thư Hương đều nghe rất thích vì giọng cười của bà ta quả giống như tiếng ngọc khua, nhưng cũng không hiểu sao, trong cái thích đó, nàng lại nghe có cái sệt len lén chen vào ...

Bà ta vừa cười vừa nói:

- Bất luận là nhân vật lớn đến cách nào, họ có vĩ đại cách mấy, nhất định thấy tiểu muội muội, thấy cái đẹp của muội muội cũng sẽ trở thành ... gốc tử. Tiểu muội muội hãy nhớ lấy câu nói này của ta để sau này mà hưởng phúc suốt đời.

Nói gần dứt câu, bà ta dùng hai ngón tay nựng nựng bên má của Thư Hương, như để phụ họa cho câu nói của mình.

Thư Hương chỉ thích nựng gò má của Đào Liễu chứ không thích ai nựng lại mình, vả lại đâu có ai dám làm chuyện đó ?

Thế nhưng bây giờ chẳng những nàng không giận, trái lại, nàng còn cảm thấy khoan khoái lạ lùng, cái cảm giác khoan khoái mà nàng chưa bao giờ bắt gặp.

Ngón tay của Vương đại nương trơn mềm như nhung, trắng mịn như ngọc chuốt.

Có tiếng gõ cửa.

Người đi vào là một cô gái trẻ đẹp.

Cô ta bưng vào một mâm thức ăn và rượu.

Vương đại nương nói:

- Mình ăn cơm tối ở đây luôn cho tiện nghe ?

Không đợi Thư Hương trả lời, bà ta nói tiếp:

- Hai người mình ăn ở đây cho thông thả không bị ồn ào.

Thư Hương chớp chớp mắt:

- Sao mình không cùng ăn với họ ?

Vương đại nương nói:

- Tiểu muội muội không chán đông người sao ?

Thư Hương đáp:

- Tôi quen không nhiều lắm, nhưng tôi nghe người ta nói bằng hữu càng nhiều càng tốt.

Vương đại nương cười:

- Có phải muốn quen biết nhiều để kén một đức lang quân không ?

Bà ta nói, cười, và nựng má Thư Hương.

Thư Hương bỗng nghe mặt mình nóng rần rần ...

Vương đại nương thành tình kề mặt sát vào tai nàng:

- Ở đây ngày nào ta cũng có bạn hữu đến đông, bất luận tiểu muội muội muốn quen bao nhiêu cũng được. Thế nhưng đêm nay, thì muội muội hãy ... tiếp một mình ta thôi.

Nói xong câu nói thì má của bà ta đã áp sát vào má nàng, da mặt bà ta thật mịn, thật trơn ...

Động tác của bà ta không lạ lắm, nghĩa là không cố ý tạo cái “thành tình”, thế nhưng Thư Hương lại không nỡ tránh, nàng không đành cự tuyệt cử chỉ thân mật đó.

Vả lại, đều là đàn bà con gái với nhau thì đâu có gì phải tránh né làm chi ?

Nghĩ là nghĩ như thế, nhưng không hiểu tại sao, tim nàng bỗng đập nghe thành thịch ...

Chưa bao giờ có người kề má nàng như thế, chưa bao giờ có ai thân thiết với nàng như thế.

Người độc nhất gần gũi với nàng hàng ngày là Đào Liễu, nhưng sự thân mật cũng chỉ có mức độ, sự thân mật của chủ tớ, đôi khi cũng có lấn hơn một chút qua giới hạn chị em, nhưng cũng chỉ nắm tay là cao nhất.

Nghĩ đến là hỏi ngay, nàng hỏi:

- Đào Liễu đâu ? Sao lâu quá mà không thấy nó ?

Vương đại nương đáp:

- Cô bé ngủ rồi.

Bà ta cười cười nói tiếp:

- Ngoài muội muội ra, không có một ai được ngủ trong phòng ta, càng không có ai được ngủ trên chiếc giường này.

Thư Hương chợt nghe lòng mình ấm áp và cảm kích lạ thường.

Nhưng thật là kỳ cục, không hiểu tại sao, mặt nàng lại cứ nghe nóng nóng.

Vương đại nương nói:

- Có phải muội muội nực lắm không ? Để tỷ cởi áo ra cho ...

Thư Hương lấp bắp:

- Không ... không, không nực, thật không nực mà ...

Vương đại nương cười:

- Không nực cũng cứ cởi, nếu không, người ta tưởng có người đàn ông trong phòng của tỷ thì ... kỳ cục lắm.

Miệng thì nói, tay bà ta đã nắn khuy áo của Thư Hương ...

Tay của bà ta mềm và dẻo như một con rắn, từ khuy áo chạy lên nách, chạy vòng ra gò ngực của nàng ...

Bây giờ thì Thư Hương không thể để yên nữa, nàng nghe nhồn nhột ...

Nàng vừa thở dồn dập, vừa cười:

- Không có cởi được đâu, bên trong không có ...

Nàng đẩy nhẹ tay của Vương đại nương và tránh mình qua một bên.

Vương đại nương cười, cái cười của bà ta bây giờ trông thật lạ lùng:

- Có sao đâu ? Chẳng lẽ muội muội lại sợ chị à ?

Thư Hương nói:

- Không phải sợ, nhưng ...

Nàng bỗng hơi run, nàng đưa tay đẩy Vương đại nương ra. Lần này, nàng đẩy trúng ngực bà ta.

Nụ cười trên môi nàng vụt tan biến, nói tan không đúng, nó giống như một con rệp đang bò trên tấm ván bằng bông bị người ta lấy miếng kiếng chặn lên, hình dáng con rệp thấy y nguyên nhưng không động đậy, chết cứng.

Cái cười của Thư Hương bây giờ cũng thế, nó giống y cái cười trong hình vẽ, vành môi vẫn hé đó, nhưng cứng đờ.

Và từ vành môi lan ra khuôn mặt, khuôn mặt dần ra, chết sững !

Giống y như đụng phải một con rắn, Thư Hương nhẩy sững lên:

- Bà ... bà là ... là đàn bà hay là ... là đàn ông ?

Vương đại nương thản nhiên:

- Muội muội thấy sao ?

Thư Hương run rẩy:

- Bà ... bà ...

Nàng nói không ra tiếng.

Bởi vì nàng cũng vẫn chưa phân biệt rõ Vương đại nương là đàn bà hay đàn ông.

Bất luận là ai, nhìn vào con người của Vương đại nương thì, trừ những người điên, không ai có thể nói đó là đàn ông cả.

Thế nhưng tại sao cái ngực ...

Cái ngực mà tay của Thư Hương vừa ấn vào, nó ... bằng phẳng y như ... tấm ván !

Vương đại nương cười:

- Không nhận được à ?

Thư Hương lấp bắp:

- Tôi ... tôi ... tôi ...

Vương đại nương cứ cười, cái cười bây giờ mới thật lạ lùng:

- Nhìn không ra thì cũng không sao, bởi vì đến nửa đêm nay là biết chứ gì.

Thư Hương thụt lùi ra sau, trừng mắt:

- Tôi ... tôi không muốn biết ... tôi đi.

Nàng quay đầu lại chạy nhanh ra cửa.

Nhưng ở phía sau đâu có cửa.

Thư Hương lật đật quay trở lại.

Nhưng Vương đại nương đã đứng chặn ngay trước mặt.

Bà ta cười:

- Bây giờ thì đi làm sao được ?

Thư Hương la lớn:

- Tại sao không được ? Bộ tôi đã bán thân cho ... bà rồi sao ?

Vương đại nương chầm rãi thản nhiên:

- Ai nói không bán ?

Thư Hương khựng ngang:

- Ai đã nói tôi bán cho bà ?

Vương đại nương đáp:

- Ta nói được không ? Bởi vì ta đã bỏ tiền ra, bởi vì ta đã phải trao cho tên “Triệu dẫn mối” bảy trăm lượng bạc, bạc nén.

Bà ta, thật khổ, bây giờ không biết nên gọi là “bà” hay là “ông” đây ? Thôi thì cứ nói thẳng Vương đại nương cho ổn.

Wương đại nương cười cười nói tiếp:

- Hẳn không phải Triệu Hùng, Triệu đại ca gì cả, người ta biết hẳn họ Triệu và vì hẳn làm nghề “dẫn mối” cho nên người ta gọi luôn hẳn là “Triệu dẫn mối”. Nhưng thôi, hãy nói về cô, giá cả cô thật thì không phải chỉ đáng bảy trăm lượng, chỉ tiếc là hẳn không dám đòi nhiều, mà nếu hẳn chỉ ra giá bảy trăm thì ta cần gì lại trả hơn ?

Thư Hương tái mặt:

- Bà ... bà bảo tên họ Triệu ... dẫn mối ... đã bán tôi cho bà phải không ?

Wương đại nương gật đầu:

- Từ trên đầu xuống tận bàn chân, toàn vẹn con người, đều bán hết.

Thư Hương run bắn tay chân:

- Hẳn là cái thứ gì ? Bằng vào tư cách gì mà hẳn bán tôi chứ ?

Wương đại nương cười:

- Không bằng vào cái gì cả. Nếu có thể nói thì bằng vào cái công, công hẳn không phải nhỏ đâu, cũng không phải một mình hẳn mà cả bọn của hẳn, từ lúc cô đặt chân vào thành này thì bọn họ đã phải bỏ công theo dõi, bỏ công bố trí, kể thì cũng xứng đáng được bảy trăm lượng lắm chứ.

Thư Hương trừng mắt:

- Bọn họ ?

Wương đại nương lại cười:

- Bọn họ là Thiết Thủ, Lê Thẹo, Trần đại bịp, Triệu dẫn mối, và tên da vàng, những người đó cô đều gặp mặt, ngoài ra còn đến cả đám ở trong thành này chuyên làm nghề dặt gái tơ đem bán.

Thư Hương hỏi một câu thật đúng là ... nai con:

- Họ thông đồng với nhau ?

Wương đại nương cười:

- Đúng y như thế, kẻ chủ mưu cầm đầu cả bọn là tên Triệu dẫn mối, cái tên mà cô cứ nghĩ là Triệu đại ca “hành hiệp giang hồ” đó, không những họ đoạt của mà còn đoạt luôn cái mạng của cô.

Wương đại nương lại cười như đang kể một chuyện vui:

- Cũng may là cô gặp tôi, kể như vận mạng cô còn khá lắm. Chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ đối xử tốt với cô, có thể hơn nữa là tôi sẽ không bắt cô tiếp khách.

Thư Hương bỡ ngỡ:

- Tiếp khách ? Tiếp khách là sao ?

Thư Hương đang giận lắm, giận thiếu điều bể bụng, thế nhưng nàng vẫn cố dần, vì thấy còn có nhiều điều cần nên biết.

Vương đại nương cười hắc hắc:

- Đúng là ngốc quá mức ngốc, cả đến chuyện tiếp khách mà không biết. Không sao, thông thả rồi ta sẽ dạy cho, và đêm nào cũng như là đêm ... khai trương.

Nói xong là Vương đại nương chậm chậm đi gần lại.

Thư Hương vừa run vừa đỏ mặt khi nàng thấy cách đi của Vương đại nương, không phải nàng nhìn toàn thân bà, nàng chỉ nhìn một chỗ, khi bà ta cử động trong bước đi, chỗ đó nổi bật, và bây giờ, còn lăm lăm gì nữa được. Thư Hương vừa đỏ mặt là xạm xanh, nàng la lớn, nàng không gọi bằng “bà” nữa:

- Người ... người là ... là đàn ông.

Vương đại nương cười:

- Có lúc là đàn ông, nhưng có lúc lại biến thành đàn bà, nên gặp được ta thì kể như cô tu đến hàng trăm kiếp đó.

Thư Hương vùng muốn ói.

Nàng nhớ lại những chỗ trong mình mà Vương đại nương đụng, nàng tức tối vì không lột được da chỗ đó để quăng đi.

Vương đại nương cười nghiêng mặt:

- Lại đây đi, chúng mình uống với nhau vài chén rượu cho nóng rồi mình ... lên giường ...

Thư Hương nhìn không được, gọi “bà” không được nữa, gọi “ông” cũng bất tiện, vậy thì cứ gọi là “Vương” khi nói chuyện. Nàng nhìn trừng vào mặt họ Vương và vùng la lớn.

Vừa la, nàng vừa lao tới tống thẳng vào giữa ngực họ Vương.

Hai cánh tay nàng, bình thời trông dịu dàng gần như ảo lả, nhưng bây giờ thì mạnh vô cùng, móng tay nàng giương ra như cọp, chụp vào yết hầu của Vương đại nương.

Nàng vùng tay không những dữ dằn mà lại còn rất nhanh, không những nhanh mà lại còn biến thế.

Ban đầu thấy nàng tổng thẳng tới như quyền, thế nhưng chỉ giữa chừng là biến thế và bây giờ là trảo, nàng dùng móng tay bấu vào cổ họng của họ Vương.

Cao thủ lui tới Cẩm Tú Sơn Trang nhiều lắm, người nào lại chẳng cho rằng chiêu thế của nàng đã đến một trình độ khá cao đó sao ?

Chính có lần, một vị tiêu đầu từ kinh thành đến Cẩm Tú Sơn Trang bị nàng một quyền, nằm cả buổi trời đứng lên mới nổi. Nhưng đó chỉ là chiêu “giao hữu”, lần này mới thật là đối địch và chiêu thế nàng đánh Vương đại nương là chiêu “Hầu Quyền Biến Thế Trảo Công”, chiêu thế đặc ý nhất của nàng.

Nàng đang cảm hận cái tên “yêu quái” Vương đại nương, nàng đã vận tất cả tiềm lực vào cú đánh này, vị tiêu đầu ngã cả buổi mới dậy nổi, chớ Vương đại nương mà bị chiêu này đánh trúng thì chắc chắn sẽ nằm luôn.

oOo

Wương đại nương không ngã.

Người ngã lại chính là vị tiểu thơ của Cẩm Tú Sơn Trang.

Nàng chưa bao giờ bị đánh, nhất là chưa bao giờ bị đánh ngã.

Người chưa từng bị đánh thật rất khó “lãnh hội” được mùi vị của người bị đánh.

Trước hết, nàng cảm nghe cánh tay đánh người của mình bị người ta nắm cứng, kế đến là cảm nghe thân mình bị mất thăng bằng, cảm nghe thân hình chới với ... và sau cùng, nàng nghe thấy tiếng ngã xuống đất, không phải nghe bằng lỗ tai không, mà còn nghe bằng cả da thịt, xương gân, nghe dội cả ruột ...

Và sau cùng nữa, nàng không còn cảm giác gì hết, toàn thân như trống không, bao nhiêu huyết dịch trong người dồn nhanh lên óc và khối óc tê liệt như cây.

Cho đến khi nàng có lại cảm giác, chuyện đầu tiên là nàng thấy Vương đại nương đứng ngó cười cười, nụ cười và giọng nói thật dịu dàng:

- Tự nhiên là đau.

Nhưng đến bây giờ nàng mới cảm giác cái đau, đau đến mức như da thịt bị rút ra từng mảnh, đau đến mức mắt nổ đom đóm, đến mức nước mắt trào ra.

Wương đại nương lắc đầu nhè nhẹ và cười:

- Võ công như cô mà dám mang ra đánh người thì quả là gan cùng mình.

Đang đau, đang sợ nhưng cũng đang tức lắm, vì thái độ của Vương đại nương hình như coi rẻ võ công của mình, nàng hỏi:

- Võ công sao ? Bộ dở lắm sao ?

Trong hoàn cảnh này, trong giờ phút này mà lại còn hỏi một câu như vậy thì quả thật trên đời chắc chắn chỉ có mỗi một mình vị tiểu thư của Cẩm Tú Sơn Trang chứ nhất định không còn có người thứ hai nào nữa.

Và có lẽ vì thế mà Vương đại nương tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Sao ? Như vậy chính cô cũng không biết võ công của cô cao thấp ra sao nữa à ?

Thư Hương không biết.

Từ trước đến nay nàng chỉ biết đâm cao thủ đến Cẩm Tú Sơn Trang đều công nhận nàng đã đến một trình độ cao thủ nhất nhì trong thiên hạ, thế nhưng bây giờ thì nàng đã biết rồi, sở dĩ họ bảo nàng như thế là vì nàng là cô con gái duy nhất của Đào nhị gia, chủ nhân Cẩm Tú Sơn Trang, chỗ mà họ đang đến để cầu cạnh.

Và trừ những người điên, tất cả những ai cầu cạnh một người nào, không đại gì mà không tìm cách làm vui lòng người ở đó. Nếu chẳng làm cho tất cả được vui lòng thì ít nhất cũng đừng làm cho người nào nổi giận, nhất là người ấy lại là cô con gái cưng yêu của vị chủ nhân.

Vị tiêu đầu sở dĩ “phải” ngã cả buổi “không dậy nổi” là cũng vì mục đích cốt làm vui người chủ.

Sự khám phá đó làm cho Thư Hương như từ trên lầu cao rơi xuống, so với cái té hồi nãy, còn nặng gấp trăm lần.

Lần đầu tiên trong đời, Thư Hương mới phát giác ra rằng nàng chẳng có một tí gì gọi là thông minh, gọi là bản lĩnh như trong sự tưởng tượng của nàng từ bấy lâu nay.

Thiếu một chút nữa là nàng đã vung tay tát ngược vào mặt mình, vì nhận thấy mình ngu quá.

Wương đại nương vẫn cười cười:

- Nghĩ gì đó, muội ?

Thư Hương nghiêng rằng không nói.

Wương đại nương vẫn với giọng thản nhiên, thứ thản nhiên đáng sợ:

- Cô có biết không ? Bất cứ giờ nào, phút nào, ta cũng đều cường hiếp cô được, cô có sợ không ?

Thư Hương vùng co rút lại, co rút lại rồi bắt đầu run rẩy.

Run một cách trông thật thảm hại.

Cho đến bây giờ, tất cả những chuyện đã xảy ra, thật tình Thư Hương cũng chưa ý thức hoàn toàn như thế nào là đáng sợ hay không. Nàng chưa nghĩ kịp.

Nàng cũng vẫn chưa biết nàng đang ở trong một tình cảnh nghiêm trọng đến mức nào, vì quan niệm về sự việc xảy ra vẫn còn mơ hồ đối với sự hiểu biết của nàng ...

Nói không sợ không đúng, mà nói sợ thì cũng chưa biết sợ đến mức nào, đến nghĩa thật của sự sợ sệt nàng cũng vẫn chưa nhận rõ.

Nhưng hai tiếng “cường hiếp” mà Vương đại nương vừa nói, đã như một ngọn đèn thật sáng rọi ngay vào hóc tối mịt mù của nàng, nó có tác dụng làm lòi cái khủng khiếp ra trước mắt nàng, y như một trứng gà bóc vỏ.

“Cường hiếp”, rõ ràng, thực tế.

Hai tiếng đó vào tai Thư Hương như một mũi dao bén rọc áo quần, sự khủng khiếp không còn mơ hồ nữa mà lại còn quá rõ ràng.

Nàng co mình lại vừa run vừa ... nhìn xuống thân thể mình.

“Cường hiếp”, chỉ mới nói thôi, nhưng Thư Hương đã cảm thấy như mình không còn một mảnh vải nào dính trên người, cùng lúc, con người của nàng có nhiều biến chứng, nổi gai ốc đầy mình, lạnh toát mồ hôi, và toàn thân nóng nghe hâm hấp !

Không còn chịu nổi nữa, nàng vụt kêu lên:

- Bảy trăm lượng bạc tôi sẽ hoàn lại cho, tôi trả thêm số đó, bằng hai cũng được.

Wương đại nương nhượng nhượng mắt:

- Cô có sao ?

Thư Hương nói:

- Bây giờ thì không có, nhưng thả tôi ra, trong hai ngày, tôi sẽ đem đến cho đủ số.

Wương đại nương mỉm cười và nhẹ nhẹ lắc đầu.

Không biết cái lắc đầu đó với ý nghĩa nào, không bằng lòng theo lời yêu cầu ? Hay là nói cô bé quá ngây thơ ?

Thư Hương lại nói:

- Không tin tôi sao ? Tôi bảo đảm mà, bộ ... người không biết tôi con của ai ?

Bây giờ, cách xưng hô của Thư Hương quả khó khăn, gọi “bà” không còn được nữa, gọi “ông” thì cũng kỳ kỳ, gọi người thì không dám, nàng vẫn còn được chút thông minh, nàng chọn được, tuy nghe không được, nhưng cũng hơn nói trống không.

Wương đại nương chặn ngang:

- Ta không muốn biết, cũng không cần bạc của cô, càng không lo cô dẫn người đến báo thù.

Thư Hương nói:

- Tôi không báo thù, nhất định không, người thả tôi, tôi cảm ơn suốt đời.

Vương đại nương lắc đầu:

- Ta không cần cô cảm kích, ta chỉ muốn ...

Vương đại nương ngừng ngang không nói hết.

Nhưng, không nói hết có khi còn đáng sợ hơn nói hết rất nhiều.

Thư Hương càng co rút lại như con cuốn chiếu:

- Người ... người ... cứ muốn cưỡng hiếp ...

Nàng lại nín ngang.

Cái tiếng làm cho nàng khựng khiếp, nàng thật không đủ can đảm nghe lần nữa, thế mà nàng lại nói.

Đúng là nàng đã sợ thất thần.

Vương đại nương cười:

- Ta cũng ... không muốn cưỡng hiếp.

Thư Hương thoáng hơi mừng:

- Chứ ... chứ .. người ... người muốn gì ?

Vương đại nương nói:

- Ta chỉ muốn cô tình nguyện nghe theo ta, bằng lòng theo ý muốn của ta, và ta biết nhất định rồi cô sẽ bằng lòng.

Thư Hương la lên:

- Không, tôi không bằng lòng ... chết cũng không bằng lòng.

Vương đại nương nói thật chậm rãi:

- Làm sao chết được, cô lầm rồi.

Vừa nói Vương đại nương vừa đi lại cái bàn nhỏ trong góc phòng.

Trên bàn có một cái chuông quả lắc.

Vương đại nương cầm cái chuông lắc hai ba cái, tiếng chuông nhỏ mà thanh.

Tiếng chuông vừa dứt là có hai người bước vào. Không, không thể nói đó là hai con người, họ giống khỉ đột.

Vương đại nương ngó Thư Hương và mỉm cười:

- Cô thấy hai người này ra sao ? Họ cũng thuộc ... nhân vật “lớn” đó.

Hai con mắt của Thư Hương vụt đứng tròng.

Tay chân nàng cũng không còn run nữa.

Nàng gần như chết cứng ...

Tên đứng bên ngoài cửa không kể, chỉ cần thấy tên vừa vào là đủ làm cho bất cứ người con gái nào cũng có thể đứng tim.

Thư Hương không tin đó là con người.

Mình mấy hấn toàn lông, lông đen như lông heo, mặt hấn cũng có lông, hai mắt hấn tròn như mắt mèo, tròng trắng của hấn hồng.

Nhưng điều kinh khiếp hơn hết là hấn không có một mảnh vải nào trên người cả.

Thư Hương nhắm mắt, nàng không dám ngó hấn đến hai lần.

Thật là đáng sợ, nàng nhắm mắt lại, nhưng hình ảnh của hấn cứ rõ ràng. Hấn như con khỉ đột, nhưng hấn cao lớn, hấn bước vào là trong phòng như tối lại, tay hấn bằng bắp chân, ngón tay hấn như trái chuối, cái gì trong người hấn cũng đều to lớn, to lớn đến khùng khiếp, nhất là hấn đang trần truồng như nhộng.

Vương đại nương vẫn nói chậm rãi:

- Bây giờ thì ta không thềm nữa, mất hứng rồi, ta để tên này cưỡng hiếp cô, ta ngồi xem thích hơn.

Thư Hương vụt la lên.

Nàng phải dùng hết sức mới la lên được, nhưng vừa la lên một tiếng là nàng ngắt luôn ...

oOo

Một con người mà ngắt cho kịp lúc kể cũng là một chuyện hay.

Nếu nói về một cái máy thì con người quả đúng là một cái máy tinh vi.

Khi con người ta kinh sợ đến cực điểm, cũng như cái máy hoạt động quá mức, nếu không tự ngừng lại tất phải hư, con người mà cứ để tình trạng sợ hãi quá mức như thế, hậu quả thật không thể làm sao tưởng tượng.

Cho nên chết giấc phải nhận là cái tự ngừng thật hay.

Nhưng bất cứ một cái hay nào cũng có một cái dở kèm theo.

Nếu ngắt được là một cái hay thì tỉnh lại là một cái dở.

Thế nhưng đã nói là “ngắt” thì tự nhiên phải “tỉnh”, vì chết giấc không phải là chết thật.

Lúc Thư Hương tỉnh lại, không phải như lần thứ nhất, lần thứ nhất tuy nghe mỗi một vì mấy ngày căng thẳng, thiếu ngủ, nhưng khi tỉnh dậy vẫn nghe khoan khoái, lần này, khi tỉnh dậy là toàn thân ê ẩm.

Chỗ nàng nằm không còn thơm, không còn ấm, không còn mềm như cái giường trong phòng Vương đại nương. Chỗ bây giờ vừa hôi, vừa lạnh, cứng ngắc, vì đó là nền đá.

Nhưng nàng không kể, việc đầu tiên khi nàng tỉnh dậy là nàng dòm xuống áo quần mình, nàng lắng nghe thân thể ...

Nàng thở phào.

Chưa, chưa có gì cả, nàng vẫn còn nguyên.

Nhưng nàng cũng không thể nghĩ gì hơn, vì ngay lúc đó thì nàng nghe tiếng thở, tiếng rên ư ử ...

Trong góc tường có một người nằm sấp, ngay chỗ đó có ánh đèn chấp chóa.

Người đó mặc chiếc áo màu hồng, rách nát, da thịt từ nhiều chỗ rách lòi ra bầm tím, sưng máu ...

Người đó không động dậy, không run, chỉ thoi thóp thở ...

Chiếc áo màu hồng đập vào mắt Thư Hương, nàng nhớ hơi quen mắt.

- o O o -